

Kun oli päätetty, että meidän oli purjehtiminen Italiaan, annettiin Paavali ja muutamat muut vangit erään Julius nimisen, keisarilliseen sotaväenosastoon kuuluvan sadanpäämiehen haltuun. Ja me astuimme adramyttiläiseen laivaan, jonka oli määrä purjehtia Aasian rannikko-paikkoihin, ja lähdimme merelle, ja seurassamme oli Aristarkus, makedonialainen Tessalonikasta.

Seuraavana päivänä laskimme Siidoniin. Ja Julius kohteli Paavalia ystävällisesti ja salli hänen mennä ystäviensä luo hoitoa saamaan. Ja sieltä laskettuamme merelle purjehtimme Kypron suojaan, koska tuulet olivat vastaiset. Ja kun olimme merta purjehtien sivuuttaneet Kilikian ja Pamfylian, tulimme Myrraan, joka on Lykiassa.

Siellä sadanpäämies tapasi aleksandrialaisen laivan, jonka oli määrä purjehtia Italiaan, ja siirsi meidät siihen. Ja monta päivää me purjehtimme hitaasti ja pääsimme vaivoin Knidon kohdalle. Ja kun tuulelta emme päässeet sinne, purjehtimme Salmonen nenitse Kreetan suojaan. Ja vaivoin kuljettuamme liki sen rantaa saavuimme erääseen paikkaan, jonka nimi oli Kauniit Satamat ja jonka lähellä Lasaian kaupunki oli.

Mutta kun paljon aikaa oli kulunut ja purjehtiminen jo oli vaarallista, sillä paastonaikakin oli jo ohi, varoitti Paavali heitä ja sanoi: "Miehet, minä näen, että purjehtiminen käy vaivalloiseksi ja vaaralliseksi, ei ainoastaan lastille ja laivalle, vaan myös meidän hengellemme". Mutta sadanpäämies uskoi enemmän perämiestä ja laivanisäntää kuin Paavalin sanoja. Ja koska satama oli sopimaton talvehtimiseen, olivat useimmat sitä mieltä, että heidän oli sieltä lähdettävä, voidakseen ehkä päästä talvehtimaan Foiniksiin, erääseen Kreetan satamaan, joka antaa lounaaseen ja luoteeseen päin.

Ja kun etelätuuli alkoi puhaltaa, luulivat he pääsevänsä tarkoituksensa perille, nostivat ankkurin ja kulkivat

aivan likitse Kreetaa. Mutta ennen pitkää syöksyi saaren päällitse raju tuuli, niin sanottu koillismyrsky. Kun laiva ryöstäytyi sen mukaan eikä voinut nousta tuuleen, jätimme sen valtoihinsa ja jouduimme tuulijolle. Ja päästyämme erään pienen, Klauda nimisen saaren suojaan me töintuskkin saimme venheen korjuuseen. Vedettyään sen ylös he ryhtyivät varokeinoihin ja sitoivat laivan ympäri köysiä, ja kun pelkäsivät ajautuvansa Syrteihin, laskivat he purjeet alas, ja niin he ajalehtivat.

Mutta kun rajuilma ankarasti ahdisti meitä, heittivät he seuraavana päivänä lastia mereen, ja kolmantena päivänä he omin käsin viskasivat mereen laivan kaluston. Mutta kun ei aurinkoa eikä tähtiä näkynyt moneen päivään ja kova myrsky painoi, katosi meiltä viimein kaikki pelastumisen toivo.

Kun oli oltu kauan syömättä, niin Paavali nousi heidän keskellään ja sanoi: "Miehet, teidän olisi pitänyt noudattaa minun neuvoani eikä lähteä Kreetasta; siten olisitte säästyneet tästä vaivasta ja vahingosta. Mutta nyt minä kehoitan teitä olemaan rohkealla mielellä, sillä ei yksikään teistä huku, ainoastaan laiva hukkuu. Sillä tänä yönä seisoi minun tykönäni sen Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota minä myös palvelen, ja sanoi: 'Älä pelkää, Paavali, keisarin eteen sinun pitää menemän; ja katso, Jumala on lahjoittanut sinulle kaikki, jotka sinun kanssasi purjehtivat'. Olkaa sen tähden rohkealla mielellä, miehet; sillä minulla on se usko Jumalaan, että niin käy, kuin minulle on puhuttu. Mutta jollekin saarelle meidän täytyy viskautua."

Ja kun tuli neljästoista yö meidän ajalehtiessamme Adrianmerellä, tuntui merimiehistä keskiyön aikaan, että lähestyttiin jotakin maata. Ja luodattuun he huomasivat syvyyden olevan kaksikymmentä sylvä, ja vähän matkaa kuljettuaan he taas luotasivat ja huomasivat syvyyden viideksitoista sylväksi. Ja kun he pelkäsivät meidän viskautuvan karille, laskivat he laivan perästä neljä ankkuria ja odottivat ikävöiden päivän tuloa.

Mutta merimiehet yrittivät paeta laivasta ja laskivat venheen mereen sillä tekosyöllä, että muka aikoivat keulapuolesta viedä ulos ankkureita.

Silloin Paavali sanoi sadanpäämiehelle ja sotilaille: "Jos nuo eivät pysy laivassa, niin te ette voi pelastua". Silloin sotamiehet hakkasivat poikki venheen köydet ja päästivät sen menemään.

Vähää ennen päivän tuloa Paavali kehoitti kaikkia nauttimaan ruokaa, sanoen: "Tänään olette jo neljäottoista päivää odottaneet ja olleet syömättä ettekä ole mitään ravintoa ottaneet. Sen tähden minä kehotan teitä nauttimaan ruokaa, sillä se on tarpeen meidän pelastuaksemme; sillä ei yhdeltäkään teistä ole hiuskarvaakaan päästä katoava."

Tämän sanottuaan hän otti leivän ja kiitti Jumalaa kaikkien nähdn, mursi ja rupesi syömään. Silloin kaikki tulivat rohkealle mielelle ja ottivat hekin ruokaa. Ja meitä oli laivassa kaikkiaan kaksisataa seitsemänkymmentä kuusi henkeä. Ja kun he olivat tulleet ravituiksi, kevensivät he laivaa heittämällä viljan mereen.

Päivän tultua he eivät tunteneet maata, mutta huomasivat lahden, jossa oli sopiva ranta; siihen he päättivät, jos mahdollista, laskea laivan. Ja he hakkasivat ankkuriköydet poikki ja jättivät ankkurit mereen; samalla he päästivät peräsinten nuorat, nostivat keulapurjeen tuuleen ja ohjasivat rantaa kohti. Mutta he joutuivat riutalle ja antoivat laivan törmätä siihen; keulapuoli tarttui kiinni ja jäi liikkumattomaksi, mutta peräpuoli hajosi aaltojen voimasta.

Niin sotamiehillä oli aikomus tappaava vangit, ettei kukaan pääsisi uimalla karkuun. Mutta sadanpäämies, joka tahtoi pelastaa Paavalin, esti heidät siitä aikeesta ja käski uimataitoisten ensiksi heittäytyä veteen ja lähteä maihin ja sitten muiden, minkä laudoilla, minkä laivankappaleilla. Ja näin kaikki pelastuivat maalle.

Kyllä Paavalin elämä oli jännittävä, kerta kaikkiaan! Jos ei ihmiset olleet vihaamassa, niin sitten luonto osoitti omat haasteensa. Paavalia lähdettiin siis viemään keisarin eteen ja tuo laivamatka sinne osoittautui erittäin haasteelliseksi. Lopulta laiva hajosi, mutta juuri niin kuin Jumala oli luvannut, kukaan heistä ei hukkunut.

Kaiken myrskyn ja pauhinan keskellä, me voimme nähdä, miten yhden miehen rohkaisevat sanat vaikuttavat ja rauhoittavat hätääntyneet matkaajat. Paavali kehotti kaikkia nauttimaan ruokaa, sanoen: *"Tänään olette jo neljäntoista päivää odottaneet ja olleet syömättä ettekä ole mitään ravintoa ottaneet. Sen tähden minä kehotan teitä nauttimaan ruokaa, sillä se on tarpeen meidän pelastukseemme; sillä ei yhdeltäkään teistä ole hiuskarvakaan päästä katoava."*

Tämän sanottuaan hän otti leivän ja kiitti Jumalaa kaikkien nähden, mursi ja rupesi syömään. Silloin kaikki tulivat rohkealle mielelle ja ottivat hekin ruokaa. Ja meitä oli laivassa kaikkiaan kaksisataa seitsemänkymmentä kuusi henkeä. Ja kun he olivat tulleet ravituiksi, kevensivät he laivaa heittämällä viljan mereen. Paavali rohkaisi pelonvallassa olevia kertomalla heille kohdanneensa Jumalan, joka oli luvannut pelastaa heidät hukkumasta. - *"Olkaa sen tähden rohkealla mielellä, miehet; sillä minulla on se usko Jumalaan, että niin käy, kuin minulle on puhuttu."* -

Kun Paavali joutui haaksirikkoon muun laivaväen mukana, aikoivat sotamiehet tappaa vangit. Ei siis riittänyt, että täytyi selvitä myrskystä ja hukkumiselta, piti vielä selvitä raakamielisistä sotilaista. Mutta sadanpäämies, joka tahtoi pelastaa Paavalin, esti heidät siitä aikeesta ja käski uimataitoisten ensiksi heittäytyä veteen ja lähteä maihin ja sitten muiden, minkä laudoilla, minkä laivankappaleilla. Ja näin kaikki pelastuivat maalle.

Kuinka järkyttäviä tilanteita olikaan Paavalin elämässä. Niin kuin hän myöhemmin ilmaisi olleensa usein kuoleman vaarassa, hän oli sitä meidän tähtemme. Hänhän oli Kristuksen apostoli ja teki hartiavoimin työtä evankeliumin leviämiseksi. Oliko minusta tai sinusta käymään tällaisia polkuja? Jaksaisimmeko taistella – vieläpä rohkaisten toisia ihmisiä? Paavalin rohkaisut eivät ulottuneet vain uskoviin ihmisiin. Hän rohkaisi laivalla ollutta porukkaa tuoden heidän elämäänsä toivoa pelastuksesta. Voin vain kuvitella usean ihmisen kääntyneen kristityksi juuri tämänkin rohkaisun sanoman myötä. Olihan Paavalin sana käynyt toteen ja he kaikki pelastuivat.

Evankeliumin yksi suurista osa-alueista onkin rohkaiseminen ja lempeys - uskosta osattomia kohtaamaan siinä, missä koemme rakkautta ja armollisuutta toinen toistammekin kohtaan kristittyinä. *Tulkoon lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon* – on sana, jota ujo ja pelokaskin ihminen voi toteuttaa elämässään. Kasvojen ilmeillä evankelioimiseen tähtää myös Raamatun kehoitus: *"olkaa aina iloiset!"* Eihän se tarkoita, että meidän tulisi teeskennellä iloista! – Ei, vaan varmastikin sitä, että löytäisimme aidon vapaiden ja ilon Herrassa – Hänen Lunastuksensa ja sovitusyönsä tuloksena. Ole siis rohkea kohtaamisissa ja anna Jeesuksen vaikuttaa sulaa hyvyttänsä ja laupeuttansa sisimmässäsi! Hänen armonsa osallisuus on sinuaikin varten! Elä ja iloitse siitä – Jeesuksen haavoitetuissa käsissä!

